

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Entre la societat i el sector públic

Poder, empatx burocràtic i reglamentisme insuportable

S'ha escrit que un dels trets característics d'un país modern és tenir una societat civil forta. Andorra l'ha tinguda en els darrers trenta anys, amb una gran xarxa d'associacions i entitats que han dinamitzat la societat andorrana i que alhora han donat sentiment de pertinença a moltes persones novingudes al país.

Però dissortadament hi ha senyals coincidents que indiquen que s'està perdent –perquè se l'està menystenint i alhora marginant– l'empenta de la societat civil.

L'anomenada Administració pública, representada i dirigida pels governs de DA els darrers catorze anys, ha anat envaint, al clam de “qui paga mana”, espais en què allò públic era de la comunitat i no de l'Administració.

Aquest és un fenomen que, com molts altres, ens ha arribat pel sud de la nostra frontera, per la via dels assessoraments, generosament remunerats, d'empreses consultores espanyoles, la contractació recurrent de les quals ha esdevingut la marca de la casa de DA.

Fa uns mesos Guillem López Casanovas, catedràtic d'Economia de la Universitat Pompeu Fabra i exconseller del Banc d'Espanya, descrivia de manera clara aquesta evolució en l'àmbit espanyol.

Al seu entendre l'empenta invasiva de la política actual erosiona “el capital social i genera l'abandonament de moltes activitats de l'anomenat tercer sector. L'investida prové de

polítics, quadres funcionaris i òrgans de control comptable. Aquests últims segueixen la prèdica que ‘si hi ha diner públic, la gestió ha de ser pública també’. I, erròniament, interpreten que això implica gestió directa i intervenció administrativa prèvia. Això vol dir que la influència política de qui mana conjunturalment ho envaeix tot –de la qual cosa es lamentaran, després, quan estiguin a l'oposició–, i que els quadres administratius des del control paralitzin a gust i gana una actuació, per eficient que sigui, per bé de salvaguardar normes i procediments.”

És evident que aquesta evolució porta a un pendent peri-

Sovint sembla que la política tingui per objecte millorar la vida d'alguns polítics

llós, tant en els danys motivacionals, de servir a la comunitat menys que al govern de torn, com de deixar a responsabilitat pública, política, coses que són de responsabilitat social.

Les actuacions que requereixen potestat i autoritat han de comportar una sobredosi de control i legalitat, precisament per evitar els abusos de l'Estat que les exerceix en gestió directa.

Portem mesos escoltant i llegint queixes públiques sobre el grau insuportable de reglamentisme i burocratització de molts

vessants de la relació entre ciutadans i Administració, i també entre diferents nivells dins l'Administració andorrana.

Aquest és un problema comú als països del nostre entorn, amb estructures institucionals molt jeràrquiques; però, una vegada més, això no ens pot pas consolar en veure com a Andorra s'accentua també el maltractament als ciutadans, que els fa subordinats, sobretot als més dèbils que no tenen recursos materials o intel·lectuals per enfrontar-s'hi.

La política té per objecte millorar les condicions de vida dels ciutadans, però massa sovint sembla que també tingui per objecte millorar les condicions de vida d'alguns polítics.

Per això es constata que va consolidant-se l'art de generar problemes, gangues i endolls amb què assegurar un bon passar, que podem definir com els estòmacs agraiïts.

Tal com ha escrit Daniel Innerarity, convindria administrar el principi de realitat en contrapartida amb administrar el principi de plaer.

Vivim en mons paral·lels. En un pla, atrapats en una eixordadora cridòria política; en un altre, preocupats per penes quotidianes; en una galàxia llunyana, finalment, submergits en arcaïnes discussions sobre finances públiques i creixement. Plans diferents, universos dispars i paisatges diferents que només conflueixen quan les eleccions hi obliguen. I ara la ministra de la Presidència va declarar el 8 d'agost que s'haurien d'avançar!